

Ztracený osud

Vojtěch Stluka (2026, 8. B)

Nikdy by mě nenapadlo, že na sobě ponesu tak smutný úděl. Vrstva ztvrdlého bláta, moči stavařů, šterku a nových kolejnic tvoří můj rov. Ležím tu už několik desítek let. Monotónní drncání vlaků přes výhybku mi vrací poslední vzpomínku na nádherný svět, jehož součástí jsem na malou chvíli byl. Dnes mi nezbývá než bez hnutí nechat přírodní živly, aby si se mnou pomalu nakládaly tak, jak se jim zlíbí, a tím definitivně završily mé poselství. Je zimní večer a země je promrzlá, ostré kusy ztvrdlého jílu do mě vrážejí své špičky. Na povrchu musí být všude sníh, ten já ale nevidím. Zato slyším projíždějící vlaky, které skřípou na mrazem zkrácených kolejnicích. Víím, že dožiju jara, kdy odtéká tající bílá peřina a ptáci na stromech podél trati zpívají, ale netuším, zda mi bude po květnových deštích dopřáno zažít léto. Přál bych si jej cítit, avšak palčivé svědomí by snad raději volilo cestu zkázy.

Příběh mého osudu není nijak dlouhý. Začal jsem vznikat jednoho jiného zimního večera, kdysi dávno, kdy za oknem vily hučela svítící lampa a na chodníku před domem ležely závěje. Byl jsem na stole v pracovně, v níž na stěně visel veliký obraz zamračeného pána v obleku s hůlkou v ruce. Můj pisatel si po prvních slovech někam odskočil a trvalo drahnou dobu, než se zase vrátil. Za okny stále chumelilo a srpek měsíce zářil na vedle položené kuličkové pero s vyrytým nápisem. Žel, není mi dána schopnost číst – což je na dopis vcelku s podivem – a tak vlastně ani nevím, co je obsahem mě samého. Jak mizerně se pro to cítím! Jako bych znal své já, aniž bych chápal smysl vlastní existence. Prý jsou ale taková i lidé... Když se pisatel vrátil, zaznamenal jsem jistou podobnost s potměným obrazem za jeho zády. Svráštěné obočí, velký nos a mírně zdvihnutý levý koutek. Vypadal rozčileně. Pero mu vypadlo z ruky a skutálelo se pod stůl. Ztěžka dýchal. Když začal psát, ruka mu energicky létala po papíře. Tlačil, ale každý tah byl rozhodný. Hodiny s mohutným kyvadlem v rohu místnosti šestkrát udeřily. Pisatel neustával, popsal už třetí list. Vyhlédl z okna. Lampa hučela, vítr narážel do oken a sníh se stále sypal. Napsal ještě čtvrtou stranu a skončil. Dýchal stále přerývaně. Pod okem se mu zaleskla slza. Podepsal se a na papíře zpoceným palcem udělal kříž. Zvenku uslyšel kroky v čerstvém sněhu. Ani se neotočil, jako by věděl, kdo to je. Text si po sobě přečetl a listy vložil do obálky. Tu opatrně nadepsal a zezadu zapečetil voskem. Tehdy jsem vznikl já. Ve stejnou chvíli vstoupili do místnosti dva muži. Měli obrovské boty špinavé od sněhu a z krempy klobouků hluboce posazených do čela jim odletovaly vločky. Nikdo nic neřekl. Můj autor mě důležitě zvedl a položil na stůl. Muži pokývali hlavou. Oblékl

na sebe kabát a všichni tři odešli. V místnosti se rozlila tma a ticho. Dole vrzla branka, zavrčel motor a v domě jsem zůstal osamocen.

Druhého dne ráno přišla podsaditá dáma s mohutnými brýlemi, které jí na nose otláčily důlek. Vzala mě, něco si zapsala do notesu a pak mě strčila do veliké brašny. Poslední, co jsem viděl, bylo, jak zamyká pracovnu a na její dveře dává pečeť. Chvíli se mnou pochodovala po domě, pak vyběhla do vozu a za chvíli jsem se ocitl v rukou poštovní úřednice. „Vždyť nemá známku,“ namítala. Dáma s brýlemi jí ukázala nějaký průkaz a pošťáčka na mě beze slova známku přilepila, zkontrolovala adresu a zařadila mě do přihrádky. Konečně jsem se cítil, že mám nějaký smysl a jsem mezi svými. „Doručte ho, ale nespěchejte,“ řekla dáma, otočila se na kramfleku a odešla. Rázem jsem putoval z přihrádky kamsi do prázdného šuplíku. Tam jsem ležel několik dní. Poprvé jsem tehdy pocítil bolest samoty a zmaru. Nebylo mi dopřáno splnit svůj jediný úkol, byl jsem odloučen od ostatních a přání pisatelovo zůstalo nevyřčeno na nějaké poště. Neubránil jsem se pocitu, že jsem zklamal.

Asi za týden někdo ledabyly zavadil o šuplík a já jsem byl nalezen. Plavovlasý mladík na mě vyvalil oči. „Co ten tady dělá?“ Přečetl si adresu. „Hej, počkejte,“ zakřičel do skladu na nakládající pošťáky, „ještě mám jeden do vlaku na Hradec.“ „Ty kluku pitomá, tos ho nemohl donést dřív,“ zahartusil chlap, popadl mě a strčil za uzel na pytli. Dodávka se vmžiku rozjela a za chvíli byla na nádraží. Fascinovalo mě hlášení staničního rozhlasu, všechna ta pára z lokomotiv a krásné zelené vagóny s trumpetou. Zase jsem se radoval ze života. Přemýšlel jsem, do čích rukou a kam putuji. Jakou udělám adresátovi radost a jestli mi taky palcem namaluje takový pěkný kříž. A jestli bude tak vyděšený. Za oknem vlaku se míhaly stromy. Náhle mě objevil třídič a zvědavě si prohlížel, proč nejsem v pytli mezi ostatními. Položil mě na stolek a začal hledat další dopisy. Okénkem zavál zimní vítr, sebral mě a skrz mříž mě unášel ven z vagónu. Vlál jsem ve vzduchu, pohazoval si se mnou a já viděl bílou zasněženou krajinu, jak se mi pomalu blíží, až jsem nakonec přistál na bílé peřince na železničním náspu. Sníh mě pohltit a země mě pojala. Ztratil jsem se. Nade mnou dál jezdily poštovní vlaky a já jsem věděl, že ke svému adresátovi už nikdy nedojdu. Proštkal jsem noci, jelikož jsem nevěděl, co ve mně stojí a oč jsem připravil pisatele i adresáta svým nedojitím. Báł jsem se a bojím se doteď, když nade mnou vede druhá kolej železničního koridoru. Dnes už však aspoň jednu věc vím. Nejsem jen ztracený dopis. Já jsem ztracený osud...